

[Indenrigsministeren.]

finansåret 1959-60 til finansåret 1963-64 er den samlede skattepligtige indkomst i centralkommunerne steget med 49,2 pct. og i tilsværskommunerne med 70,4 pct.; den samlede opholdskommuneskatteudskrivning er i centralkommunerne steget med 24,4 pct. og i tilsværskommunerne med 55,1 pct. Jeg er helt klar over, at de satsler, der blev fastsat dengang, og de reguleringer, der senere er blevet føjet ind, ikke kan passe med tiden i dag. Jeg vil gerne understrege, at jeg heller ikke føler, at det afløsningsstilsvær, der dengang blev lavet ved, at man pålagde den kommune, der skulle betale til centralkommunen, at betale det beløb, som erhvervsskatteydere før havde betalt, er nogen retfærdig ordning. Derfor må tiden nu være inde til, at vi finder frem til en anden ordning af dette forhold. Men der er så meget i gang — både undersøgelserne vedrørende kommunestruktur, som jeg her har nævnt, og undersøgelserne af kommunernes beskatning og byrdefordelingen mellem stat og kommune — at det vil være rimeligt at forlænge ordningen et år. Jeg vil dog gerne sige til det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen, at det er muligt, at et år ikke slår til; det er jo store og alvorlige problemer, vi bevæger os ind på her.

Til det ærede medlem fru Lis Mølbjerg har jeg kun en enkelt bemærkning i anledning af, at det ærede medlem sagde, at staten måske kunne overtage Sankt Hans Hospital og dermed lette Københavns kommune for en del udgifter. Jeg vil gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at staten betaler en meget stor del af Sankt Hans Hospitals udgifter, og jeg vil endvidere understrege, at jeg slet ikke er sikker på, at Københavns kommune er interesseret i, at Sankt Hans skal gå ind under statshospitalerne.

Jeg takker for den venlige tilslutning, de to lovforslag har fået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Ove Hansen: Jeg foreslår, at de to lovforslag henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om oprettelse af et efteruddannelsesinstitut for præster.

(Lovforslaget (nr. 53) findes i tillæg A. sp. 407, fremsættelsen i tidenden sp. 905).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Johan Nielsen: Der verserer en historie om en præst, og historier har vi så mange af. Men denne handler altså om gamle Maren, som sad og græd hver søndag i kirken. Præsten ville gerne finde ud af, hvorfor Maren græd, og en dag lykkedes det for ham at få fat på Maren ved kirkegårdslågen. Nej, Maren kunne ikke sige, hvorfor hun græd; hun var bange for, at præsten blev vred på hende. Men præsten forsikrede hende om, at det aldrig kunne falde ham ind at blive vred på nogen, som kom i kirken — dem var der ikke så mange af. Så oplod gamle Maren sit hjerte. Det var altså det, at hun og Mads havde en søn, som gik på universitetet i København og læste til præst, og hvis han ikke kom til at prædike bedre, end vor præst gjorde, var de penge givet meget skidt ud.

Den historie kom jeg i hu, da det blev fortalt mig, at jeg skulle være ordfører vedrørende dette lovforslag om efteruddannelse for præster.

Er det ikke nok, at vi uddanner folk, så de duer til deres embeder? Hvorfor i alverden skal vi efteruddanne dem? Ja, det ser ud til, at vi er kommet ind i den gænge — lærerne skal have efteruddannelse, lægerne får deres efteruddannelse, og nu har man altså fundet ud af, at det er nødvendigt for præster også at få efteruddannelse. Man kunne måske sige, at det var nødvendigt for lærerne at lære, hvordan man skal svinge et spanskrør; det har været fremme i disse dage. Men er det nødvendigt for en præst at lære at fortælle sine medmennesker, at de skal elske deres næste?

Jeg talte med Københavns biskop, Westergaard Madsen, forleden dag, og han sagde til mig: du bliver nødt til at sige, at tiden